

CLARINET

Home casat — ruc espatllat
Dona casada — ase espatllada
Si et vols casar — et vols esguerrar

OCELLS DE PAS

EN PACO MORANO

que actua amb èxit i poc públic en el nostre primer Coli.

15 Cts.

Clarinetades

LES SARDANES DE LA NIT

ÓN les deu del vespre. En aquesta hora d'un dijous, dissabte o diumenge els que vivim a Girona ens permetem el luxe d'anar a passar dues hores a la Rambla on hi toquen sardanes.

En Geriò que per pega o per sort no sap ballar un pas de res, també és devot d'aquesta costum, doncs la troba altament agradable.

Avui, m'he decidit a transcriure an aquí la impressió sentida en un vespre de sardanes. Per a poguer donar me compte de tot, he procurat pendre seient en una de les taules de cafè i he cuidat separar les cadires veïnes, a fi de que ningú vingués destorbar la meva meditació.

En efecte, allí m'he posat i he mirat al cel. El cel, volguts llegidors, era ben fosc; d'estrelles no n'hi veia cap perquè la llum intensa dels voltaics enterinyats de la Rambla, m'enlluernaven. De vent, ni una papa per medicina. De xafagó, demaneu-ne.

He encés un caliquenyo, únic tabac que fumem els artistes (dit sigui amb tota la humilitat de la meva sobirana persona).

En un dels balcons de la Rambla, hi he vist enamorats, que m'han dut als llavis la paraula macarrònica de *romàntic me*, doncs els enamorats dels balcons, rebien la tèbia i misteriosa llum de la lluna: l'astre romàntic.

La Rambla, estava plena com un ou i al costat meu una sogra em mirava de reüll, com si s'estranyés de que jo no fixés la meva atenció a una filla seva que tenia al costat, que de maca no'n tenia molta cosa i si era passadora, ho devia a les pintures d'una toilette llafiscosa.

Aixís els meus ulls treballaven, ara mirant les mosses, ara mirant a qualsevol altre lloc.

El fluviol comença la primera sardana i una veu sento crida el meu nom.

—Ja no seria molt!--vaig dir— què vols?

—Apa, a ballar.

—Noi, no'n sé.

—Com! Tu no saps ballar sardanes?

—Què vols fer-hi?; no puc pas donar cops de cap.

—Jo m'en donaria vergonya.

I l'amic s'allunya i s'ajunta en una d'aquelles anelles i .. au! balla que balla.

Jo vaig quedar pensant amb lo que m'havia

dit aquell amic. Ja no vaig mirar més a la sogra del meu costat, ni als enamorats dels balcons.

L'amic tenia raó: no saber ballar un *tango*, una *americana*, un *chotis*, passa! però sardanes, la veritat, és un deure que'ls catalans tenim.

I si aquell company havés vingut altre vegada per parlar-me de saber ballar les danses nostres, li haguera dit: apa, doncs, ensenya-me'n!

Jo, que no he volgut ballar mai amb cap mossa per *caia* que hagi sigut, haguera ballat amb un del meu sexe, tan sols perquè... perquè em fa vergonya no haver dedicat un poquet de temps per a saber puntejar una sardana.

GERIÓ

Oda a l'Ex-Palau dels Bous - - -

EIXA que't canti, avui, la meva ploma; deixa que s'ocupi de tu, avui, la meva tasca, oh bell edifici, més xato que un gos baldoc. Ja sé que no ho faré com cal, ja sé que no les sabré

cantar totes les teves belleses, mes és tant gran l'admiració que'm causes, que no me la puc quedar a dins, i dec cantar-la, surti com surti.

A què et compararé, raresa en el teu gènere?

Si't comparo a una *Alambra*, és poc; car, què són les seves arcades i pilastres, els seus finestrels i balustrades, comparades amb les teves formosors? Ella pot ventar-se, d'ésser estada de les Huris; mes, podrà ostentar el segell remarkable d'un geni creador? Podrà com tu, ostentar-se com a *Sintesis-Quarter*, produïda per una *Thesis-Normal*, i una *Antithesis-Plaça de braus banyuts*? Podrà com tu, ostentar aqueixa faç xatoia i vermellenca, aqueixos finestrels aparedats, que't fan semblar al riure d'una vella esborregada ensenyant-nos les genives? A on es trobaria un cim tan característic com el teu, format d'un tres-peus i una olla, vera encarnació de la gana que passa el nostre Excel·lentíssim?

¡Oh, ditxós l'home que't va enginyar, i felix l'enteniment que't va concebre! Tu li reportaràs el nom a la posteritat, que embabiecada, con-

templará la teva espatarrant fàbrica: car com tu ¡cap més!... ets el *sumum*, el *non plus ultra* de la bellesa arquitectònica.

MANEL DE LES CASILLES

Un gresol de plati que es fa fonedís o la influència de la "Mano Roja" en nostre Ajuntament

III

De com sense dir res, es diu molt

'Ajuntament de Girona no és un Ajuntament d'una gran ciutat, però té una concepció més enlairada que la majoria dels petits Consells municipals; sent ànsies de grandesa i somnia en la

opulència... encara que la crua realitat li faci avinent la modèstia i petitesa llur, quan la grandesa i l'opulència recorren a la Caixa Municipal, que a la fi és allà on rau tota grandesa i opulència. L'Ajuntament gironí, fidel a la tradició i títols d'immortalitat de la ciutat, no sabia pas acontentar-se en la vida vegetativa dels pobles de quinze o vint mil habitants; creuen els bons patricis regidors que a semblança d'aquelles famílies de l'antiga i rànica noblesa que en la realitat no els hi queda més patrimoni que la història del passat esplendorós i l'escut heràldic, s'ha de mantenir el *rango* de la casa, impertorbablement, sense que mai desdigni de l'escut ni de la història llur, i encar que la penúria els assetgi i constrenyi cada dia més, i més despiadadament.

Una de tantes de les coses que confirmen i palesen l'esperit de l'Ajuntament gironí, creiem la sobrepuja com l'anada a Figueres amb motiu de l'inauguració del monument a En Monturiol. Invitada la nostra Corporació per la de la capital de l'Empordà cregué un deure sagrat correspondre-hi amb tota la pompa del seu *rango* i tradició: mes a la liquidació dels gastos s'adonaren que n'havien fet un gra massa i encara dura en les sessions la discussió dels gastos, perquè la fonda els hi puja un dineral... i no se'n

saben avenir; amb un o dos dies de fonda, gastar cincents pessetes! Deixant a un costat lo del *rango* i la *noblesa*, ni que havessin tingut de mantenir mitja dotzena d'elefants!

I com aquest fet—que consignem sols incidentalment en aquesta narració—en té abundantment en la seva llarga i immortal història, el nostre Ajuntament

Aquí, el llegidor, potser estranyarà i es preguntarà a què ve tot això i què hi té que veure amb el títol que encapçala aquesta narració tan interessant i tan mal girbada—immodèstia, immodèstia, sempre!—A fe amic llegidor, que el narrador creu tan justificat l'horripilant títol en la fonedisa del gresol com en la factura dels dies de fonda de l'anada a Figueres.

I potser que també era de absoluta necessitat el que ho consignéssim i ocupés ben bé el present capítol.

Apa!

K. XISTE

Qué será?

L dimarts prop-passat, *El Norte* surt amb una *Plática familiar*, enviant un *ultimatum* an els catalanistes d'aquesta ciutat.

Les últimes ratlles de la *Plática* diuen aixís:

«*Pero la paciencia y la prudencia no son perdurables. La Justicia exige algún tanto de energía y esta energía es la que estamos resueltos a emplear. No seremos como ellos calumniadores, nó. Recogeremos en adelante la realidad para usar de ella contra los infamadores y de los hechos cargarán la responsabilidad sus autores.*»

Tothom recordarà quan els carlins i els catalanistes gironins, no fa molt es tiraven els plats pel cap, nosaltres ens posàrem a favor d'aquests últims perquè creguérem tenien raó.

Qui la té ara?

No ens agrada la guerra. Som gent de pau; bé ho sap tothom. Però també ens agrada defensar la veritat, i si *El Norte* ens diu el perquè de la seva *Plática* furibunda, amb raons que convençin, CLAR I NET es posarà al seu costat, sense fer cas del dir de la gent, de la mateixa manera

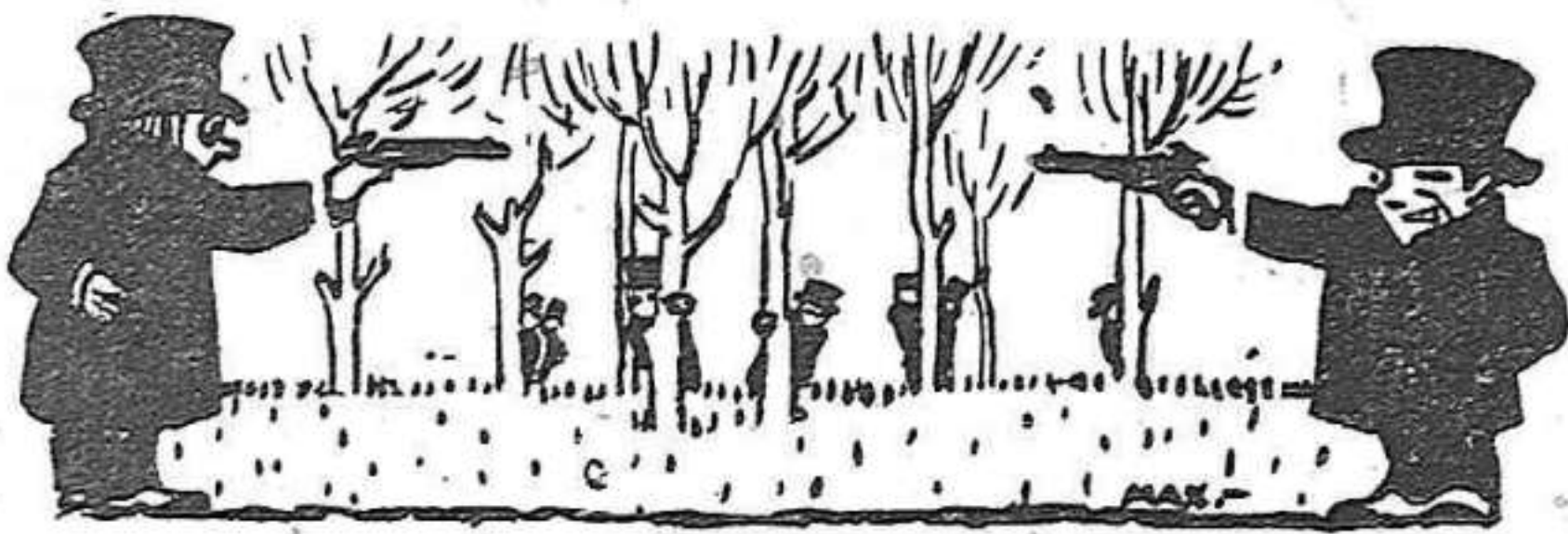
que ho férem l'última vegada, que tothom ens deia catalanistes.

Esperem el desenllaç de la qüestió, i ja veuran els senyors de *El Norte* que si la veritat és d'ells, de la mateixa manera que un dia desaparequé del món dels vius el seu *Bram de Porques*, també desapareixerà *El Gironés*.

Això sí, si per cas la raó fos de la part del *manubri*, ja cal que amagueu i esquinseu tot lo que us pugui comprometre, en el assumpte de aquelles falsificacions de firmes.

Sin embargo, si el malfet és dels de l'Editorial, tampoc ens fa res enviar aquesta empresa a can Pecatilla.

Als fets, doncs!

Les nostres converses -

AMB EL VIDRE D'UN APARADOR
DE CAL SABATER

UÉ Déu me'l guardi, senyor Vidre!

—Dispensi jove, soc doctor.

—A, sí? Doncs, que Déu me'l guardi senyor doctor.

—Igualment.

—Escolti: què'm farià l'obsequi de sostenir una conversa amb un redactor del CLAR I NET?

—Prou home, demani, ja sap que pel CLAR I NET un doctor ho fa tot.

—Mercès.

—De res.

—I digui'm: on va fer la carrera vostè?

—A can Prianti.

—Com!

—Ja veurà: jo, havia d'anar a servir a can senyor Sagrera apotecari. Vostè deu saber que'l divertit regidor de marres, vol ésser Doctor.

—Sí senyor... vull dir, doctor!

—Doncs bé, va resultar que me plantaren unes lletres que deia *Doctor Sagrera*. A l'ésser l'hora de dur-me a can apotecari, ve un sabater i encarrega un vidre de les mateixes dimensions meves. I com va resultar que jo era massa gran per En Sagrera, me varen dur a can sabater.

Però jo era doctor. M'havien donat el títol i ningú m'el podia treure. I ben mirat, com que'l senyor Vizcaino no és doctor, em sembla que si em plantaren el títol a mi, és perquè el doctor era jo i no ell!

—Naturalment. I escolti, li prova estar an aquest aparador?

—Molt senyor... La seva gràcia?

—Clari.

—Molt senyor Clari. Ve cada nena que em posa pell de gallina.

L'altre dia varen venir dos noies que de maques no'n podien ésser més. Però noi, deien unes coses que'm varen fer tornar vermell. Elles no s'adonaren que un servidor, era Vidre i no Vidriera. Perteneixo al sexe fort i les coses que sentia em varen fer venir mals pensaments.

Bé prou que li devia agradar, *paió!*

—Bé sí, però...

—I què deien?

—Ai, això no li diré que els del CLAR I NET comprometen a tothom, i després les noies no vindrien més a mirar les sabates d'aquest aparador. Tot lo que digueren no era res més que paraules dedicades an aquestes sabates de aquí dins.

Es veu que tenien *novio* totes dues. I miri ja pot suposar. A mi—deia l'una—en *Pepe* em va dir que li agradaven aquestes per això i això; a mi en *Quime* tem va dir aquelles...

—Això és lo que no's pot sentir?

—No, home, no, altres coses que no li diré.

—Vostè si que pot dir que les noies li donen unes mirades que l'atravessen.

—Ah sí; tinc la desgràcia de ser més fràgil que el cor d'En *Ranonet del Carril* que totes les ninetes li fan sang als ulls o al cor.

—Està de broma. I de peüets en veu gaires?

—No, i si mai en veig cap, és per la cretlla de la vidriera, quan una noia s'emprova alguna sabata. Ei murri de l'amo sí que'n veu, però jo, guardo les gàvies sense ocells. Miri, veu, ara hi ha l'Enriqueta del carrer Nou que se'n prova unes sabates. Veu, té un forat a la mitja.

—Sí, què és veritat.

—Vàgi se'n, cregim, que l'amo si el veu el mullarà.

—Sí? Que bárbaro.

—Més que un catalanista.

—Què ho és?

—Té una ceba molt grillada.

—Ai, Déu l'ampari.

—Que vol fer-hi, és la passa.

—Ja té raó.

* * *

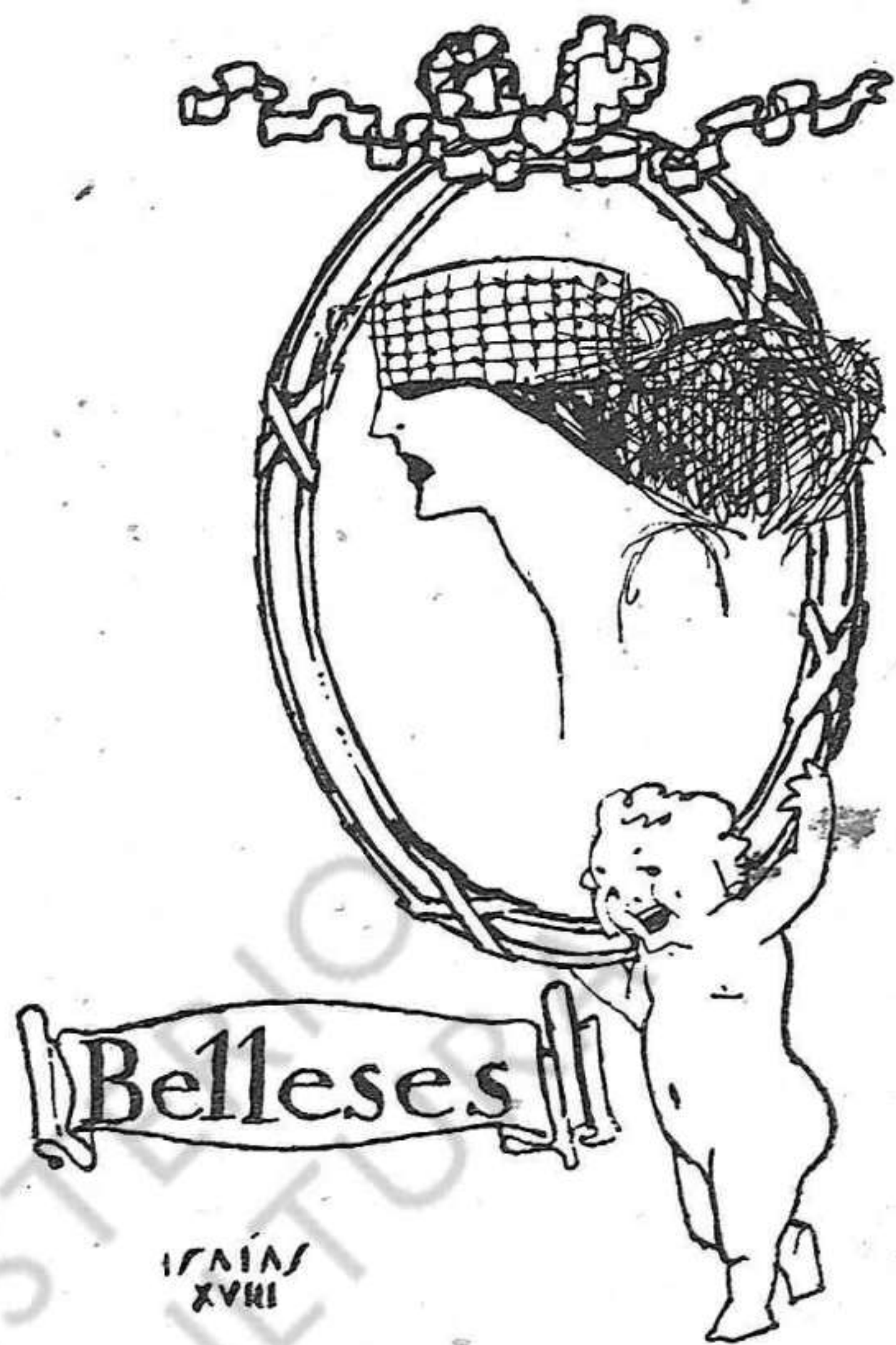
A vostres peus, somniant, jo m'he trobat
el s ulls posats en vós, ma juvenesa,
a vostres peus, pregant per caritat,
tot el meu cor curull d'ubriaguesa
d'amor.

Vos demanava: Sigue'm dat
de vostres ulls la clara llum encesa
de vostre mirà ardent. Seré pagat
sols amb això...

... I vos dona-diablenessa
reieu contenta, tot mirant-me a mí
i esteniau les mans fins a mon cor
bevent la sang fins a buidar-la tota:

i defallint, tot sentint me morí
jo vos la daba com un present d'or:
i espremia, fins a l'última gota.

I.

ISAIN
XVII

- Buena senyor... doctor Vidre, hasta otra.
- Passi ho bé.
- Records.
- Saludos.
- Memòries a la dona.
- Cumpliré. Saludi a la Vidriera.

CLARÍ

EL 19 d'aquest mes se celebraren els exàmens de les alumnes del curs de llengua catalana que amb acert ha donat D.ª Agna Canalies en la Normal de Mestresses. Les deixebles demostraren coneixements insòlits de nostre preuat idioma i agradablement ens sorprengué el castiç llenguatge amb que responien; acabaren l'acte amba formosos parlaments donya Agna Canalies i el doctor Pou.

Perquè tothom admirí les conreadores de nostra llengua, a les que amb tot i la feixuga tasca que tot l'any han tingut, per raó de les altres assignatures, han assistit amb puntualitat a la classe de català, portem els seus noms a continuació; abans hem de fer una important observació, i és, que les següents alumnes no s'han quedat enrera de les assignatures *oficiales*, ans bé n'han tret brillants calificacions:

Mercè Rich, Tresa Sagrera, Emília Cla, Assumpta Cos, Montserrat Cos, Justa Turró, Narcisa Masó,

Dolors Maimí, Tresa Forns, Maria Comas, Mercè Soler, Tresa Colls y Tresa Bruguera.

A totes els hi dem la més coral enhorabona: avant sempre!

□

MARIA....
No sé com dir la dolçor del teu nom, ni com trenar-la amb la del teu esguard i del somriure que duus seguidament en els llavis.

Maria... La font apar que també diu aquest nom. I quan sento dir lo, apar que'l ressó l'escampí arreu amb totes les harmonies que guarda.

Qui ets? No ho sabem. Els veïns del carrer dels Ciutadans potser ens ho dirien

□

LA Margarida i l'Assumpta, aquelles dues minyones de servei que estan prop les escales de Sant Martí, varen arribar a esgarrapades un dia d'aquesta setmana:

Cuidado, noies, cuidado. Nosaltres no sabem qui té raó i qui no'n té, ni tampoc coneixem si les batusses foren per algun galant festejador, però vamos, això d'anar a bolets, deixeu-ho pel mauristes.

□

DILLUNS passat, la Juanita de la Rambla, celebrava com tots suposaran la seva festa.

I va rebre la següent felicitació:

«Adorable niña: que lo pases bien feliz al costado de tu tía y de tu buena habuela, desea tu muy fielo admirador. — José.»

Miri el tal José (a) Pepito si li piquen les musses. Alante!

□

L'Agneta, o mellor, l'Anita, està tot ple tristoia perquè el seu Paco avui per demà s'en anirà a Saragoça.

Veureu a la hermosa ninã que viu cap els barris alts, — ditxosos barris alts! — que devegades roman per les nostres Rambles tota pensativa...

Es que el destí li és crudel. En *Paco* s'en va, per molt temps.

Però, Cupido, li és fidel. En *Paco* l'estimarà sempre, sempre...

□

TENIM fa alguns dies una forestereta quina gràcia i hermosura ens ha cridat altament l'atenció.

No tenim altres senyes d'ella, que el seu nom i la vivenda que té la ditxa de hostatjarla. Es diu *Pilar* i viu a la plaça del Grà.

També sabem que és molt bella, i fa la cara de simpàtica.

Hi ha algun jove que n'està engrescat.

En els números pròxims, donarem més llum sobre aquesta bellesa.

□

LA *passa* que ataca a moltes persones, es veu que no té pas mal gust.

Segons ens diuen, s'ha apoderat d'una Antònia que viu a la Ronda d'En Ferran Puig; d'una veïna d'aquesta, que és diu Mercè; d'una d'aquelles tres germanes que viuen en el carrer Nou del Teatre; de la Carme de l'Argenteria...

Veritat que no és tonta la *passa*?

□

DESPRÉS d'una absència de bastants anys hem tornat a veure al jove senyor Farró, però convertit en pintor.

Nosaltres endevinem en ell que no eren les belleses dels paisatges gironins lo que més el seduien, sinó una gentil Carme filla d'un conegut dentista..

I quan marxà, ens prometè que tornaria prompte...

□

DIES passats anàrem a veure l'exposició del Col·legi de les Germanes Carmelites. Verament les simpàtiques alumnes de l'esmentat Col·legi han donat alta prova dels seus profunds coneixements així com dels seus intensos treballs en les labors.

Ens han cridat l'atenció: dos magnífiques pintures de tapiços; artístics quaderns de composicions; esbeldes labors; un article sobre l'adelanto de l'hora, etcètera, etc.

Hem vist treballs de les alumnes: Casamor, Lorente, Serra, Fraga, Navarro, Turró, Frigola i altres que sentim no recordar.

Fem extensiva nostra enhorabona a les Germanes qui tant bé han sapigut el laborar vers la cultura de les seves alumnes.

□

LA *Nati*, la gentil princeseta de Celrà, la nina de faç riallera i de veu rosinyolenta, va venir a veure la processó de Corpus de Sant Feliu.

Ella, anava deixant caure de les seves mans, amb una gràcia divina, la ginesta daurada.

Al damunt meu, vaig sentir-hi caure un munt de ginesta que duia l'encís del teu perfum, i jo agraiït de tu, avui et dedico aquesta *guspira* i malgrat això

encara't quedo a deure alguna cosa que inspirant-me en les teves gràcies compliré gustosament.

Què és lo que no faré per tu, *Nati*?

Tenia promés!

Avui ja l'he trobada
aquella nina
que és tan diyina.
Tenia als ulls pintada
la mar salada.

— Jo hi he parlat:

— Ai, nina
que'm fa patí,
me vol a mi?

Sé vostra orella fina
com la petxina.

Sé el vostre llavi roig
les dents ben blanques
mirades franques...

Ai, si'm volgués, de goig,
vindria boig.

Si'm nega aquest amor
el cor se'm peta
com una beta.

Aquí cauré ben mort...
quina dolor.

Ella va fê el pagès
i vetaquí
que me va dir:

— Jove, ja tinc promés.

— Ah, aixís res.

RIJOCAMAEI

Tatarit-Tataret

PER lo vist, el senyor «Dario» d'*El Autonomista*, a més de periodista, fa l'ofici de butxí, i es dedica a penjar monges. Home, home, per l'amor de Deu! miri que si continua aixís, li haurem de dir lo que aquell poeta al Galligans:

Por los que en Dario fiero
ahorcara en su furor
Misericordia Señor!

□

HEM vist imprimit el sainet «Peripècies d'un viatjant» estrenat amb èxit en el *Círcol Catòlic de Obrers*, no fa gaires dies.

□

S'ha constituït en aquesta ciutat una associació nomenada «Centre Autonomista de Cultura i Esports».

Que visqui molts anys.

□

HEM rebut el Cartell dels «Jocs Florals de Mataró», els quals, segons hem vist, seran importantíssims.

□

DIUMENGE passat, en el *Centre Moral*, hi hagué sessió de *Cine*, amb l'entrada lliure (?) però obligant a comprar un número de 20 cèntims per a prendre part a una Rifa de coques.

El llum s'apagà i el públic es quedà sense *Cine* i sense rifa.

□

ALTRAMENT allò de que la «*Editorial Gerundense*» paga un sou de 12.000 pessetes al seu, no sabem si porter o escombriaire *D. Dalmacio Iglesias Garcia*, senador del regne per Tarragona, pot dur conseqüències pel pobre senyor senador.

Perquè si no tenim entés malament, tots aquells que cobrin més de 2 000 pessetes anyals, deuen pagar un 5 per cent, al Estat, de la quantitat que cobren de sou.

Podria dir-nos el pobre *D. Dalmacio* si satisfà aquest impost?

Nosaltres creiem que no; i per consegüent ens permetem el luxe denunciar el senador de marres.

□

DILLUNS passat la *casa de orates* del Carrer del Progrés, estava de festa.

Celebraven l'onomàstica festa, En Juanito Llauró i En Juanito Gomis

Desitjariem que no havés passat res de nou.

□

A Sant Feliu s'hi publica un setmanari nomenat «*L'Avi Muné*».

Està fet amb molt mala grapa

Ens recorda a *El Bram de Porqueres* que nosaltres assassinàrem amb gust.

Per consegüent senyors de *L'Avi*, no s'escarrassin a enviarnos el seu setmanari.

Divendres dia 21, assistírem al primer concert íntim que l'«*Eschola Orphednica Gironina*» dedicà als seus socis.

La primera i tercera part estaven compostes de Cants que foren executats excelentment.

La segona part, composta d'un recital a càrrec dels senyors Lopez (piano) i Sagrera (cel·lo), va satisfer-nos del tot.

El públic, nombrosíssim i escullit.

Enhorabona.

També forem invitats atentament a la inauguració de l'exposició de pintures Marin Baldo en el saló d'actes de l'Escola Normal.

El «*Quintet Empòrium*» contribuï a solemnitzar l'acte, executant pulcrement el Quartet op. 64 de Haydn.

CORRESPONDÈNCIA

Mi li-ó. — *Tarragona*. — Si que viu lluny vosté! Estan tots bons? No té pas la passa? *Vamos* ens alegrem de la seva felicitat. Ah, he sí, el seu article és al cove. Saludi a la senyora.

Gànguil. — *Banyoles*. — Be és veu prou que és de Banyoles; Déu el fassi bo.

Fèlix. — L'arreglarem per aprofitar-lo. Oi, que festeja vosté?

C. G. — *Barcelona*. — Mercés per la felicitació.

Una llegidora. — *Tordera*. — Vol dir que és una dama vosté? S'ho miri be, i ens ho torni dir perquè la lletra és d'home. I ademés el paper és cremat per alguna engruna de tabac encès.

Veritat que vosté és un home?
Ja li publicarem.

Lliri. — Si que n'és d'ignocent senyor Lliri. El seu treball no te ni suc ni bruc, es per el cove.

En el número pròxim publicarem un interessant article sots el títol:

**Dilapidem, que qui paga... paga,
o qui gemega ja ha rebut.**

que en el present número, per excés d'original ens hem vist obligats a retirar-lo.

NOTA

Als subscriptors que vagin a veranejar i vulguin rebre el CLAR I NET, els hi preguem enviïn a la nostra Redacció (Santa Eugènia, 18) per correu interior, l'adreça d'on vagin a viure.

A nostres subscriptors de fora, els hi recordem enviïn l'import del nou trimestre comensat.

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cía. - Girona
Redacció i Admor. : C. de Santa Eugènia, 18

LA CREU-ROJA

Farmacia : Ortopèdia : Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

Sastrería SMART

de J. Fernández

Ciutadans, 18

Gran novitat

F. Solà
Optic i Joier

Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

VINS, OLIS I SABONS

Josep Carreras

Successor de LLUIS SERRA

VINS DE XEREÇ, USUALS DE TAULA

ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

PER A MALALTS I CONVALESCENTS

Es reparteix a domicili

Plateria, 4 GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Rambla Llibertat

SASTRERIA

Alfred FerrerTrajos per a Senyor i Senyora
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
i Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confitería NEGRE

Refrecs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA

FOTOGRAFIA "NOU STIL"

J. FUSELLAS

Retrats :: Reproduccions artístiques

Especialitat en ampliacions

NEGRE, COLOR I OLI

Rambla Alvarez, 2, pral.
Es retrata de les 8 matí a les 8 nit.

**CLAR
I NET**

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a can Franquet, a can
Dalmáu i an el kiosc
de «La Prensa».